

Paulo Coelho

On Bir Dakika

ÇEVİRİ: SAADET ÖZEN

PAULO COELHO

On Bir Dakika

Onze minutos, Paulo Coelho

© 2003, Paulo Coelho

© 2004, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S.L.U. (Barcelona, İspanya) aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.paulocoelhoblog.com

1. basım: 2004

38. basım: Ocak 2017, İstanbul

Bu kitabın 38. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 2785

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaası

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16, Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 12584

ISBN 978-975-07-0370-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750703706

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

PAULO COELHO

On Bir Dakika

ROMAN

Çeviri
Saadet Özen

PAULO COELHO, 1947'de Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde doğdu. Kendini tümüyle edebiyata vermeden önce tiyatro yönetmenliği, oyunculuk, şarkı sözü yazarlığı ve gazetecilik yaptı. 1986'da yayımlanan *Hac* adlı ilk romanının ardından gelen *Simyacı*'yla dünya çapında üne erişti. *Simyacı*, XX. yüzyılın en önemli yayıncılık olaylarından biri oldu, 56 dile çevrildi ve 65 milyon sattı. Coelho, *Brida* (1990) *Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım* (1994), *Beşinci Dağ* (1996), *Işığın Savaşçısının Elkitabı* (1997), *Veronika Ölmek İstiyor* (1998), *Şeytan ve Genç Kadın* (2000), *On Bir Dakika* (2003), *Zâhir* (2005), *Portobello Cadısı* (2006), *Kazanan Yalnızdır* (2008), *Elif* (2011), *Akra'da Bulunan Elyazması* (2012) ve *Aldatmak* (2014) gibi yapıtlarıyla sürekli olarak çoksatar listelerinde yer aldı. 170 ülkede, 80 dilde yayımlanan kitaplarının toplam satışı 165 milyonu geçti. Bugüne kadar pek çok ödül ve nişana değer görülen Coelho, Birleşmiş Milletler Barış Elçisi ve Brezilya Edebiyat Akademisi üyesidir.

Paulo Coelho'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

<i>Simyacı</i> , 1996	<i>Hac</i> , 2006
<i>Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım</i> , 1997	<i>Portobello Cadısı</i> , 2007
<i>Beşinci Dağ</i> , 1998	<i>Kazanan Yalnızdır</i> , 2009
<i>Veronika Ölmek İstiyor</i> , 2000	<i>Brida</i> , 2010
<i>Şeytan ve Genç Kadın</i> , 2001	<i>Elif</i> , 2011
<i>Işığın Savaşçısının Elkitabı</i> , 2003	<i>Akra'da Bulunan Elyazması</i> , 2012
<i>Zâhir</i> , 2005	<i>Aldatmak</i> , 2014
	<i>Casus</i> , 2016

29 Mayıs 2002 günü, Fransa'da bu kitaba son noktayı koymadan birkaç saat önce, Lourdes'daki kutsal kaynaktan biraz su almaya gittim. Yetmişlerinde gösteren bir beyefendi bana seslendiğinde, katedralin önündeki meydana varmıştım: "Paulo Coelho'ya benzediğinizin farkında mısınız?" Ona, "Paulo Coelho benim," diye karşılık verdim. Beyefendi beni kucaklayıp eşi ve kız torunuyla tanıştırdı. Kitaplarımın hayatında çok önemli bir yer tuttuğunu söyledi ve sözü şöyle bağladı: "Önümde hayal dünyalarının kapılarını açıyorlar." Bu cümleyi sık sık duymuşumdur, hâlâ da çok hoşuma gider. Ne var ki o an, yoğun bir kaygıya kapıldım – *On Bir Dakika*'da hassas, rahatsız edici, hoş karşılanmayan bir konuyu işlediğimin farkındaydım. Kutsal sudan almak için kaynağa kadar yürüdüm, sonra o beye nerede oturduğunu sordum (Fransa'nın kuzeyinde, Belçika sınırına yakın bir yerde yaşıyormuş) ve adını not ettim.

Bu kitap size adanmıştır, Maurice Gravelines. Size, karınıza, torununuza ve kendime karşı bir görevim var: Herkesin duymaktan hoşlanacağı şeyleri değil, kafamı kurcalayan neyse onu anlatmak. Bazı kitaplar bizi hayallere sürükler, bazılarıysa bize gerçeği hatırlatır, ama hepsi, bir yazar için esas olanın, namusun damgasını taşımak zorundadır.

O sırada, kentte günahkâr olarak tanınan bir kadın, İsa'nın, Ferisi'nin evinde yemek yediğini öğrenince kaymaktaşından bir kap içinde güzel kokulu yağ getirdi. İsa'nın arkasında, ayaklarının dibinde durup ağlayarak, gözyaşlarıyla onun ayaklarını ıslatmaya başladı. Saçlarıyla ayaklarını sildi, öptü ve yağı üzerlerine sürdü.

İsa'yı evine çağırılmış olan Ferisi bunu görünce kendi kendine, "Bu adam peygamber olsaydı, kendisine dokunan bu kadının kim ve ne tür bir kadın olduğunu, günahkâr biri olduğunu anlardı," dedi.

Bunun üzerine İsa, Ferisi'ye, "Simun," dedi, "sana bir söyleyeceğim var."

O da, "Buyur, öğretmenim," dedi.

"Tefeciye borçlu iki kişi vardı. Biri beş yüz, öbürü de elli dinar borçluydu. Borçlarını ödeyecek güçte olmadıklarından, tefeci her ikisinin de borcunu bağışladı. Buna göre, hangisi onu çok sever?"

Simun, "Sanırım, kendisine daha çok bağışlanan," diye yanıtladı.

İsa ona, "Doğru söyledin," dedi.

Sonra kadına bakarak Simun'a şunları söyledi: "Bu kadını görüyor musun? Ben senin evine geldim, ayaklarım için bana su vermedin. Bu kadın ise ayaklarımı gözyaşlarıyla ıslatıp saçlarıyla sildi. Sen beni öpmedin, ama

bu kadın eve girdiğimden beri ayaklarımı öpüp duruyor. Sen başıma zeytinyağı sürmedin, ama bu kadın ayaklarımaya güzel kokulu yağ sürdü. Bu nedenle sana şunu söyleyeyim, kendisinin çok olan günahları bağışlanmıştır. Çok sevgi göstermesinin nedeni budur. Oysa kendisine az bağışlanan, az sever.”

Luka, 7, 37:47

Birinci ve sonuncu olduđum için
Hem kutsanan hem ařađılanan benim
Fahişe ve azizeyim
Bir erkeđin eřiyim ve bakireyim
Anneyim ve kızım
Annemin kollarıyım
Kısırım ve çocuklarım sayısız
Evliyim ve bekârım
Dünyaya getirdim ve hiç doğurmadım
Dođum sancılarının ilacıyım
Hem karıyım hem koca
ve beni erkeđim yarattı
Babamın annesiyim
Kocamın kız kardeşiyim
ve o da benim dölümdür
Bana hep saygı gösterin
Çünkü ben, hem kepezeyim hem muhteřem

*Isis ilahisi, MS III. ya da IV. yüzyıl,
Nag-Hammadi'de bulunmuřtur.*

Bir varmış, bir yokmuş. Bir zamanlar, Maria adında bir fahişe varmış.

Durun bir dakika. “Bir varmış, bir yokmuş” çocuk masallarının başına çok yakışır sahiden de, oysa “fahişe” yetişkinlere özgü bir sözcük. Bir öykü, böylesi açık bir çelişkiyle nasıl başlatılabilir? Her neyse, mademki ömrümüzün her anında bir ayağımız peri masallarında, öbürüyse uçurumda, bırakalım bu öykü de böyle başlasın.

Bir varmış, bir yokmuş... Bir zamanlar, Maria adında bir fahişe varmış.

Bütün fahişeler gibi, o da doğduğunda bakire ve masumdu, genç kızlığında hayatının erkeğine (zengin, yakışıklı ve akıllı biri olacaktı bu) rastlamayı, onunla (telli duvaklı) evlenmeyi, (ileride büyük adam olacak) iki çocuk yapmayı, (denize bakan) güzel bir evde yaşamayı hayal etti. Babası esnaf, annesi terziydi. Brezilya'nın kuzeydoğusunda bulunan yaşadığı kentte tek bir sinema, tek bir gece kulübü ve tek bir banka şubesi vardı; işte bu nedenle Maria beyaz atlı prensinin ansızın ortaya çıkıp yüreğini çalacağı ve kendisinin de onunla birlikte dünyayı keşfe çıkacağı günü bekler dururdu.

Beyaz atlı prens bir türlü gelmediğinden Maria'nın pa-

yına sadece hayal etmek kalıyordu. Aşk ilk kez on bir yaşındayken, ilkokula yürüyerek gittiği günlerde tattı. Okulun açıldığı gün, yolda yalnız olmadığını anladı: İki adım ötesinde, o civarda oturan ve onunla aynı saatlerde okula giden bir oğlan yürüyordu. Tek kelime konuşmuş değildi, ama Maria, gün içinde en çok o tozlu yolda geçirdiği anları sevdiğini fark etti; güneşin tam tepede olmasına, susuzluğa, yorgunluğa, kendisi yetişeceğim diye canını dişine takarken, oğlanın hızlı hızlı yürümesine rağmen.

Bu sahne aylarca tekrar tekrar yaşandı; ders çalışmaktan nefret eden ve televizyondan başka eğlencesi olmayan Maria, zamanın hızlı akmasını istemeye başladı. Sabırsızlıkla okula gideceği anı bekliyor, yaşıtı kızların tersine, hafta sonlarını çok sıkıcı buluyordu. Saatler, çocuklara göre, yetişkinler için olduğundan çok daha ağır ilerlediğinden acı çekiyordu. Günler geçmek bilmiyordu, çünkü hayatının aşkıyla paylaşın diye topu topu on dakikacık, onu düşünmesi, konuşmalar ne güzel olacağını hayal etmesi içinse binlerce dakika sunuluyordu ona.

Derken... bir sabah, bir oğlan ona yaklaştı ve ödünç kalem istedi. Maria karşılık vermedi, bu uygunsuz davranışa manevrasına sinirlenmiş gibi davrandı ve adımlarını hızlandırdı. Oğlanın yanına geldiğini görünce korkudan taş kesilmişti. Onu sevdiğini, beklediğini, elini tutmayı, birlikte okulun kapısını geride bırakıp yolun sonuna gitmeyi hayal ettiğini anlamasından korkmuştu; söylenenlere bakılırsa, yolun sonunda büyük bir kent, roman kahramanları, artistler, arabalar, bir sürü sinema, kısacası akla gelen her tür harika vardı.

Gün boyunca, sınıfta bir türlü dikkatini toplayamadı. Saçmasapan davrandığı için kendini yiyip bitiriyor, bir yandan da, oğlanın da onu fark ettiğini anladığı için rahatlama duyuyordu. Kalem, sohbet açmak için bir bahaneydi yalnızca; yanına geldiğinde, çocuğun cebinde duran bir tükenmez gözüne çarpmıştı Maria'nın. Onu tekrar görebilmek için ölüyordu. O gece –ve izleyen gecelerde– ona verebileceği bütün yanıtları kafasında evirip çe-

virdi; ta ki hiç bitmeyecek bir öyküyü başlatmak için en uygun yolu bulana kadar.

Ama oğlan bir daha onunla hiç konuşmadı. Okula hâlâ birlikte yürüyorlardı, Maria bazen sağ elinde bir kalemle birkaç adım önden gidiyor, bazen de onu sevgiyle seyredebilmek için arkada kalıyordu. Okullar kapanana kadar için için aşkını yaşayıp acı çekmekle yetinmek zorunda kaldı.

Hiç bitmeyecek gibi gelen tatil sırasında, Maria bir sabah bacakları kan içinde uyandı ve öleceğini sandı; oğlana bir mektup bırakmaya karar verdi, hayatının büyük aşkı olduğunu itiraf edecekti ona. Sonra, *sertão*'ya¹ gidip bölgedeki köylüler arasında dehşet saçan yabani hayvanlara, kurt adama ya da kafasız katıra² yem olmayı tasarladı. Hem ana babasının arkasından ağlamasını da engelledi bu, çünkü ruhlarını daraltan trajik olaylara rağmen, hep bir umutları olurdu zavallıcıkların. Kızlarının çocuksuz, zengin bir aile tarafından kaçırıldığını, günün birinde şan, şöhret ve bol paraya kavuşmuş olarak geri döneceğini hayal ederlerdi – hayatının şimdiki (ve ebedi) aşkı da onu bir türlü unutamaz, her sabah, onunla bir kez daha konuşmadığı için acı çekerdi.

Mektubu yazamadı, çünkü annesi odaya girdi, örtülerin kızıla boyandığını görüp gülümsedi ve ona, “Artık bir genç kız oldun, yavrucuğum,” dedi.

Maria, genç kız olmakla bacaklarının arasından sızan kan arasında ne gibi bir ilişki olduğunu merak ettiyse de, annesi anlatmayı beceremedi. Yalnızca bunun normal olduğunu, bundan böyle her ay dört beş gün, oyuncak bebek yastığı boyunda bir bez kullanacağını söyledi. Maria, erkeklerin de pantolonları kan lekesi olmasın diye katlanmış bir bezden yararlanıp yararlanmadıklarını sordu

1. (Port.) Taşra. (Y.N.)

2. Halk arasındaki bir inanişâ göre, kafasız katır, aslında papazın metresidir ve katıra dönüştürülmüştür. Bazı geceler çıkıp ortalıkta dolaşır; ardınca sürüklediği zincirlerin sesi batıl inançları olanları korkutur. (Ç.N.)

ve bunun sadece kadınların başına geldiğini öğrendi.

Maria bu yüzden bir süre Tanrı'ya isyan ettiyse de, sonunda âdet görmeye alıştı. Oğlanın yokluğuna ise, alışamıyordu bir türlü; dünyada en çok arzuladığı kişiden kaçmak gibi bir aptallık yaptığı için kafasını taşlara vuruyordu. Okulların açılacağı günün gecesi, kentteki biricik kiliseye gidip Aziz Antonio'ya, ilk adımı kendi atıp çocukla konuşacağına yemin etti.

Ertesi gün, elinden geldiği kadar kendine çekidüzen verdi, annesinin o gün için özel olarak diktiği elbiseyi giyip tatil nihayet bittiği için Tanrı'ya şükrederek evden çıktı. Ama oğlan, ortalıkta yoktu. Bir hafta daha böyle sıkıntı içinde geçti, sonunda Maria, arkadaşlarından onun kentten ayrıldığını öğrendi.

“Uzaklara gitti,” dedi biri ona.

O an, Maria bazı şeylerin sonsuza dek kaybedilebileceğini keşfetti. Aynı zamanda, “uzak” diye bir yerin varlığını öğrendi; dünyanın büyük, yaşadığı kentinsen avuç içi kadar olduğunu, en ilgi çekici varlıkların eninde sonunda çekip gittiğini de. O da gitmeye can atıyordu, ama henüz çok küçüktü. Bununla birlikte, tozlu sokaklara bakarken, bir gün oğlanın peşine düşmeye karar verdi. Dininin bir gereği olarak, sonraki dokuz cuma şaraplı ekmek ayinine katıldı ve Meryem Ana'ya, günün birinde onu bu kentten kurtarması için dua etti.

Bir süre içi yandı durdu, boşu boşuna çocuğun izini bulmaya çalıştı, ama ailesinin nereye taşındığını bilen yoktu. Bunun üzerine Maria, dünyayı fazla büyük, aşkı ise tehlikeli görmeye başladı; Meryem'in, gökyüzünde, çocukların isteklerine kulak veremeyecek kadar uzak bir yerde olduğuna emindi artık.

Böylece üç yıl aktı gitti. Maria coğrafya ve matematik öğrendi, televizyon dizileri izledi, ortaokuldayken gizlice açık saçık dergileri keşfetti, günlük tutmaya başladı. Günlüğünde tekdüze hayatından söz ediyor, ona öğretilenleri –okyanusu, karı, sarıklı erkekleri, mücevherlere batmış zarif kadınları– tanıma isteğini kâğıda döküyordu... Ama, imkânsız arzular kimsenin karnını doyumadığından –hele de terzilik yapan bir anne, hep başka yerlerde olan bir babayla–, kısa süre içinde, çevresinde olup bitenlere daha fazla dikkat etmesi gerektiğini anladı. Hayatta ayaklarının üzerinde durabilmek için okula gidiyor, aynı zamanda, serüven hayallerini paylaşabileceği bir yoldaş arıyordu. On beşindeyken, Kutsal Hafta içinde, ayın alayında rastladığı bir oğlana âşık oldu.

Bu kez, çocukluğundaki hatayı tekrarlamadı: Konuşular, arkadaş oldular, birlikte sinemaya, şenliklere gittiler. Maria bir kez daha fark etti ki, aşkı yaratan, ötekinin varlığından çok, yokluğuymdu: Delikanlıyı her an özlüyor, saatler boyunca, görüştükleri zaman ona anlatacaklarını hayal ediyor, paylaştıkları her saniyeyi aklından tekrar tekrar geçiriyor, neyi iyi, neyi kötü yaptığını bulmaya çalışıyordu. Kendini, büyük bir tutkunun elinden kayıp gitmesine izin vermiş ve bunun yarattığı acıyı tanıyan, deneyimli bir genç kız olarak görmekten hoşlanıyordu. Şim-

di, var gücüyle bu erkek için savaşımaya kararlıydı: Evliliğe, analık duygusuna, denize bakan eve onun sayesinde kavuşacaktı.

Konuyu annesine açtığında, kadın ona yalvardı.

“Daha çok erken, kızım.”

“Ama babamla evlendiğinde, sen de on altı yaşındaydın.”

Annesi, erken evlenmesinin altında, hesapta olmayan bir gebeliğin yattığını söylemek istemiyordu, “Bizim zamanımızda başkaydı,” diye geçiştirdi.

Ertesi gün, Maria ile delikanlı, kentin çevresindeki kırlara gittiler. Biraz çene çaldılar, Maria ona yolculuklara çıkmayı isteyip istemediğini sordu, o da karşılık olarak, Maria’yı kollarına alıp öptü.

Hayatının ilk öpücüğü! Bu anı ne çok hayal etmişti! Manzara olağanüstüydü: uçuşan balıkçılar, batan güneş, vahşi bir güzelliği olan yarı çorak arazi ve uzaktan gelen müzik sesi. Maria önce bu atağı savuşturmak ister gibi yaptı, sonra delikanlıyı kollarıyla sıkıca sarıp filmlerde, dergilerde ve televizyonda defalarca gördüğü hareketi tekrarladı: Başını yarı ahenkli, yarı kontrolsüzce bir o yana bir bu yana sallayarak, dudaklarını onunkilere bastırdı. Ara sıra genç adamın dilinin dişlerine değdiğini hissediyor ve bunu çok hoş buluyordu.

Delikanlı birden onu öpmeyi bıraktı.

“İstemiyor musun?” diye sordu ona.

Maria ne karşılık verebilirdi? İstiyorum mu demeliydi? Tabii ki istiyordu! Ama bir kadın kendini böyle bırakmamalıydı, hele de müstakbel kocasına karşı; yoksa delikanlı ömrünün sonuna kadar kolay kadın olmakla suçlardı onu. Maria, ağzını açmamayı yeğledi.

Delikanlı onu tekrar kollarına aldı, bu sefer coşkusu biraz sönmüştü. Ardından, yine durdu, kıpkırmızı kesilmişti ve Maria yolunda gitmeyen bir şey olduğunu anladı, ama sormaya korktu. Delikanlının elini tuttu, sanki hiçbir şey olmamış gibi bambaşka konulardan konuşarak kente döndüler.

O akşam, önemli bir olayın meydana geldiğinden emin, sözcüklerini seçerek günlüğüne şunları yazdı Maria:

Karşımıza biri çıktığında ve ona âşık olduğumuzda, bütün evrenin elbirliğiyle buna zemin hazırladığını hissederiz; bugün, güneş batarken bana oldu bu. Ama yolunda gitmeyen bir şey olduğunda, her şey yıkılır ve yok olur! Balıkçılar, uzaktan gelen müzik, dudaklarının tadı. Daha birkaç dakika öncesine kadar var olan güzellik, nasıl bu kadar çabuk silinebilir?

Hayat doludizgin ilerliyor: Bizi cennetten cehenne-
me taşıyor ve bu, birkaç saniyenin içinde olup bitiyor.

Maria, ertesi gün kız arkadaşlarıyla buluşmaya gitti. Hepsi onu “sevgilisiyle” dolaşırken görmüştü. Sonuç olarak büyük bir aşk yaşamak yetmez, ötekilerin de, çok arzulanan biri olduğunuzu anlamasını sağlamak gerekir. Arkadaşları olup bitenleri öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Maria büyük bir gururla onlara, en güzelinin dilinin dişlerine değmesi olduğunu söyledi. Kızlardan biri gülmeye başladı.

“Ağzını açmadın mı yoksa?”

Birden her şey açıklığa kavuştu – soru, hayal kırıklığı.

“Niye ki?”

“Dili içeri girebilirsin diye.”

“O zaman ne fark oluyor?”

“Öpüşmek öyle olur.”

Bastırılan kahkahalar, sözde acıyan havalar, hiç sevgilisi olmamış kızların intikam manevraları. Maria umursamaz davrandı, kendi de güldü; ruhunun kan ağlamasına rağmen. İçindense, işin aslını göstermeden ona gözlerini kapamayı, bir eliyle karşısındakinin başını tutup yüzünü sağa sola çevirmeyi öğreten filmlere sövüp sayıyordu. Uygun bir açıklama uydurdu (hemen kendimi bırakmak istemedim, çünkü emin değildim ama artık onun hayatımın erkeği olduğunu biliyorum) ve ikinci bir fırsat kollamaya koyuldu.

Paulo Coelho

On Bir Dakika

On Bir Dakika, dünyanın en eski mesleği fonunda yaşanan bir aşk masalı. Paulo Coelho'nun kahramanı güzeller güzeli Maria, iyi bir eş, sakin bir yuva değil, serüvenler, aşklar, zenginlikler hayal etmektedir. Bu hayallerin peşine takılıp ülkesinden çok uzaklara, İsviçre'ye sürüklenir. Dilini bile bilmediği bu yabancı dünyada, hayallerini gerçekleştirmek uğruna garip serüvenlere karşan genç kadının cesareti yanında ilkelere de sinanır. Maria, birçok kadının ömür boyu adım atmaya cesaret edemediği bir eşikten geçmektedir: kendini, bedenini, ruhunu ve cinselliğini tanıma. Aşk ve cinsel özgürlük, zenginlik ve yoksulluk, utanç ve cesaret, çıkar ve özveri, söz simyacı Paulo Coelho'nun Maria için katı gerçeklerle dokuduğu düşler dünyasının çelişkileri...

Maria'nın serüveni nasıl biterse bitsin, her şeye rağmen "Dünya, yalnızca on bir dakika süren bir şeyin çevresinde dönüyor".

ISBN 978-975-07-0370-6

1 789750 703706